

ме. Тѣй и отъ Бинкосъ дигнаха потеря незабавно, като имъ се извѣсти да ги придружатъ. Затаенитѣ въ нивята гладни растреперани, мокри, кални, оцапани, едвамъ се осѣщаха, че дишатъ. Уморени отъ прѣслѣдванието, обезсилени отъ гладъ, бѣха сложили коститѣ си, като, че тамъ ще се раствори гробътъ и ги прибере въ обятията си за да намѣрятъ спокойствие, отчаяни като неможаха да намѣрятъ мѣсто, отъ дѣто да минатъ за отсрѣщиятъ брѣгъ на Тунджа, понеже бѣше голѣма отъ дѣждоветѣ. Додѣто тѣ прѣмалѣли и бѣха се заблудили отъ лишенията за живенне, за опазване и тамъ почиваха, потерята отъ далечъ заобиколи мѣстото имъ и схвана позиции срѣщо тѣхъ. Тѣй затаени между рѣхавитѣ класове, отдалечъ потерята, зарна рудавитѣ имъ (кавърджикъ) калнаци и откри, че сж Българи комити. „Какви сте хора?“ попита ги отъ позицитѣ си. „Прѣдайте се или ще ви избиемъ.“ Момчетата бѣха останали съ по единъ револверъ и нѣмаха вече патрони. Тѣй сжщо и въйводата колкото патрони имаше, понеже бѣха книжни, станаха на каша. Момчетата попитаха въйводата да стрѣлятъ ли съ колкото патрони иматъ на револверитѣ си. Той имъ каза: „Недѣйте стрѣля. Ще са прѣдадеме. Когато и самото врѣме ни стана душманинъ, какво можиме стори?“ Момчетата нажалено му казаха: „да исхвърлиме колкото патрони имаме, ачи тѣй по-славно да умремъ, да ни избиятъ, отъ колкото да са прѣдадемъ; защото Турцитѣ нѣматъ милость като хванатъ челоуѣка. Дѣто ще ни мжчатъ и да са хулятъ съ насъ, по-добрѣ тукъ да си оставимъ лешоветѣ, като испразднимъ и послѣднийтъ патронъ отъ револверитѣ си.“ Защо да умрете мрацина, „каза въйводата,“ револверитѣ неможатъ стигна до мѣстата, дѣто се намѣсти потерята. Щомъ единъ хвърли отъ насъ, всинца ни ще избиятъ.